

læggende problem, når man har aktører på det her område, som har som primær målsætning – og sådan gælder det for et privat aktieselskab; det kræver aktionærene – at tjene penge, vil der hele tiden komme uvedkommende overvejelser ind i tilrettelægnngen af udførelsen af opgaven. I modsætning til, hvis det er offentligt, hvor opgaven kun er den ene selvfølgelege at sørge for bedst mulig assistance, har den private aktør altid den anden tanke – og i virkeligheden som den vigtigste tanke – og det er det fundamentale problem ved privatisering.

(Kort bemærkning).

Gyda Kongsted (V):

Jeg tiltror de private aktører den samme sunde fornuft som de offentlige aktører.

Henriette Kjær (KF):

Efter debatten om, hvordan ambulancetjenesten fungerer i praksis, først vist på Danmarks Radios tv og siden omtalt i Politiken, er det klart, at der er skabt politisk debat om de spørgsmål, der har meldt sig. Og nu ligger der så to beslutningsforslag, vi skal tage stilling til.

Jeg vil først kommentere Enhedslistens forslag. Jeg er helt enig i, at akutberedskabet skal forbedres, men derefter holder enigheden også op. Jeg kan simpelt hen ikke se, hvor styrkelsen ligger ved at afprivatisere ambulancetjenesten. Det offentlige kan og skal stille høje krav til den private operatør – eller eventuelt de private operatører – der løser opgaven med ambulancetjenesten, og disse krav bliver ikke højere af, at man afprivatiserer foretagendet.

Amterne derimod bør til stadighed sikre sig, at der er kvalitet og hurtighed i den ydelse, de har bestilt, og hvis ordningerne ikke fungerer tilfredsstillende, bør man genforhandle aftalerne.

Så taler både Enhedslisten og CD om nogle responstider. Det synes jeg sådan set lyder meget rimeligt. På den anden side er det lidt for teoretisk. Krav om, at en ambulance skal være på skadestedet inden for 10 minutter, lyder fint nok, men er det godt nok i alle tilfælde? Og er det altid nødvendigt? Og kan det altid lade sig gøre?

Jeg mener, at ambulancen skal hurtigst muligt frem, og at beredskabet skal være indrettet sådan, at dækningsgraden, eller hvad man skal kalde det, er bedst mulig, altså at der er ambulancer nok til at dække et givet område, og at de ikke alle sammen nødvendigvis holder

samme sted og dermed heller ikke har lige langt til fjerneste sted i det område, de dækker.

Jeg synes, at det med faste minuttider er lidt teoretisk, men jeg kan godt støtte tanken, der ligger bag, for det er helt klart, at det er inden for de dér 10-15 minutter og gerne før, at hjælpen skal være fremme.

Så nævner begge forslag, at uddannelsen og efteruddannelsen for reddere skal være bedre. Det er nu mit indtryk, at de i forvejen får en ret god uddannelse. Jeg synes ikke, vi kan klandre dem for at være dårlige til deres arbejde. De skal faktisk igennem ret skrappe prøver.

Men alting kan blive bedre, og jeg tror da, at redderne vil være interesseret i at blive så velkvalificerede som muligt. Jeg tror derfor, det kunne være en god idé at flytte deres uddannelse fra AMU-centrene til amterne, så de måske kunne få deres egen gren af social- og sundhedsassistentuddannelsen, selvfølgelig tilpasset til, at de ikke skal ud på plejehjem, men ud på skadesteder.

Det Konservative Folkeparti er i hvert fald indstillet på at sikre en bedre uddannelse af redderne, gerne bygget op med gode råd fra redderne selv.

Begge beslutningsforslag kommer også ind på, at den præhospitale fase skal styrkes. Ud over at reddernes uddannelse kan forbedres, må jeg sige, at jeg ikke er så enig i det præhospitale koncept. Jeg mener, at hovedformålet er at få ambulancen sendt hurtigst muligt af sted. Skal der til at sidde en sygeplejerske eller en læge og spørge ud om det ene og det andet, inden man får noget sendt af sted, så duer det ikke. Jeg tror ikke på konceptet.

Jeg synes, det er en god idé, at opkaldene modtages hos politiet. Det, der er galt, er, at den teknik, man bruger, er for gammeldags, men jeg tror faktisk, at politifolk, der er vant til at tale med folk i panik og i krise, er gode til at vurdere situationen, hurtige til at opfatte adresser eller andre steder ude på landevejen.

Derfor foreslår Det Konservative Folkeparti, at sundhedsministeren, justitsministeren og forskningsministeren nedsætter en arbejdsgruppe, der skal komme med et forslag til, hvordan vi organiserer det her bedst muligt og får afsat midler til nyt teknisk udstyr.

At man samler alarmcentralerne til udvalgte politikårde og dermed nedbringer antallet af alarmcentraler, kan vi støtte, men det er helt afgørende, at der indkøbes ny teknologi, der kommunikerer direkte med vagtcentralerne, så